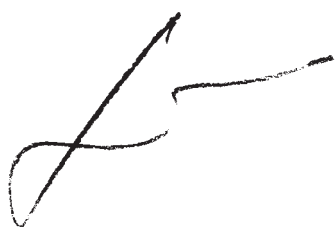

GRIGORE
VIERU

Lucian Blaga

Numele-acest
are ceva în el
care sună nespuse de frumos –
e ca și cum
boabele copiilor
care ne seamănă de sărbători
s-ar lovi de trupul unei viori.

Numele-acest
are ceva nespuse de limpede-n el –
e ca și cum
te-ai uita la o stea
prin altă stea.

Numele-acest
are în el ceva amețitor de adânc –
e ca și cum te-ai uita
în oglinda unei fântâni
prin altă fântână.

Numele-acest
e ca streșina casei noastre –
pe fiecare literă a lui
rândunica își poate clădi
cuiburi de lut.

De-acum

De-acum aș putea
Și fără picioare trăi,
Da, fără de ele –
La cine voiam să ajung
Am ajuns.

Și fără de ochi,
Da, fără de ei,
Aș putea să trăiesc –
Pe cine voiam să văd
Am văzut.

Și fără de mâini
Aș putea să trăiesc,
Da, fără de ele –
Pe cine voiam să cuprind
Am cuprins.

De-acum și singur, iubito,
Ca o pată de sânge, pe lespezi,
Ca o stea ce cade-n neant,
Ca un vultur pe munți, –
Da, singur
Aș putea să trăiesc.

Poetii

Poetii sunt copiii naturii.
Nimic mai trist,
Nimic mai dureros
Decât poetul
Rămas orfan de mamă.
În locul versului ce n-a venit,
Vine iubita – ea
Și mai frumoasă ca versul.
În locul
Fratelui ce te-a trădat
Alt frate vine.
Dar cine,
Cine în locul mamei
Poate să vină?!
„În lipsa cuvântului
Poetul
Își lasă pe umăr capul.”
În lipsă de țară.

Liniștea

Lui Vasile Vasilache

Liniștea.
Cu gura fagure auriu,
Cu ochii mari
Ca floarea-soarelui.
Liniștea – ca un sărut.
Ca un drag trandafir
Supărat pe mireasma lui.
Ca o rumenă pâine-n cuptor.
Ca sufletul pietrei.
Ca numele mamei în câmp.
Ca o iarbă
Minată cu
Oură de privighetoare.
Ca o planetă-n zori
În care toate țările
S-au împăcat între ele.
Liniștea.

* * *

Puternic nu sunt.
Nu pot fi de față
Cu sângele meu
Când este rănit.

Nu îndrăznesc
Să calc în picioare
Vipera ce m-a încolțit.
Nu pot până la capăt
Cântecul duce.
Scriind,
Parcă-aș ara cu o cruce.

Dorm iepurește și-mi pare
Că nu mai vin zorii.
Îngheț fără
Lâna albă-a ninsorii.

Tulbure, Doamne,
Mi-ar rătăci sufletul,
Tulbure și-mprăștiat,
Cocoșul de aur al cerului
De l-aș găsi dimineața tăiat.

Puternic nu sunt.
Nu pot o casă dura,
O cruce nu pot ciopli.
Cocorii se duc
Și nu-i pot opri.
Stelele cad
Și nu le pot la loc țintui.

Vremea ca viscolul te-acoperă –
Cum să te apăr, mamă: fluture
fericit,
Soare
În aceeași clipă
Răsărit și-asfințit?!

* * *

Lui Dan Verona

Cuprinsu-m-au frățeste
Brațele crucii
Pe care o duc.
Cu trupul ei cald
M-am învelit.

Să mergi frumos

Feciorilor mei Călin și Teodor

Fiule, să nu
Calci de sus,
Să nu încovoi spinarea.
Să mergi frumos și demn
Și nezgomotos
Cum merge pe obraz
Lacrima celui care a învins.

Întregul cer

Ferice de tine, cartofule, –
de întregul pământ
ești îmbrățișat!
Ferice de tine, mărule, –
de aerul întreg
tu ești înconjurat!
Se mulțumește omul
cu o bucată de pământ,
dar o bucată de cer
cum să-ți ajungă?!

Art poetica

Merg eu dimineața, în frunte,
Cu spicele albe în brațe
Ale părului mamei.
Mergi tu după mine, iubito,
Cu spicul fierbinte la piept
Al lacrimii tale.

Vine moartea din urmă
Cu spicele roșii în brațe
Ale sângelui meu –
Ea care nimic niciodată
Nu înapoiază.
Și toți suntem luminați
De-o bucurie neînțeleasă.

* * *

Lui Imant Ziedonis

Îmi trece frica,
Dar nu și greața
De cel de care
Mă tem.
Da, trebuie să fac
Ordine în viața mea
Înainte de a pleca.
Să pândesc clipa
În care să pot muri fericit.